

ДО ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ СУДІВ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ

Константий О.В.,
к.ю.н., доцент, науковий консультант
управління забезпечення діяльності Судової палати в адміністративних справах
Верховний Суд України

У статті досліджуються проблеми виконання рішень адміністративних судів в Україні. Опрацьовуються існуючі процедури та засоби, призначені для забезпечення реалізації суб'єктами владних повноважень судових постанов. Наводяться пропозиції щодо удосконалення відповідних норм Кодексу адміністративного судочинства.

Ключові слова: адміністративні справи, виконання рішень судів, судовий захист, суб'єкт владних повноважень.

Константий А.В. / К ВОПРОСУ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ИСПОЛНЕНИЯ РЕШЕНИЙ СУДОВ В АДМИНИСТРАТИВНЫХ ДЕЛАХ / Верховный Суд Украины

В статье исследуются проблемы выполнения решений административных судов в Украине. Определяются существующие процедуры и средства, предназначенные для обеспечения реализации субъектами властных полномочий судебных постановлений. Приводятся предложения по усовершенствованию соответствующих норм Кодекса административного судопроизводства.

Ключевые слова: административные дела, выполнение решений судов, судебная защита, субъект властных полномочий.

Konstantiy A.V. / THE QUESTION OF IMPROVING ENFORCEMENT OF COURT DECISIONS IN ADMINISTRATIVE CASES / Supreme Court of Ukraine

The article investigates the problems with implementation of the decisions of administrative courts in Ukraine. It is noted that these questions are relevant to all countries in Europe, where there is an administrative justice. The author points out that in Ukraine as a whole is executed only 30% of the decisions of the courts. The above is the reason for the establishment of violations of the right to judicial protection in almost half the cases examined by the level of international Court of Human Rights against Ukraine.

The greatest difficulty arises in Ukraine in the implementation of decisions of administrative courts in matters of social relationships (paragraph 4 of Part 1 of Art. 18 of the Code of Administrative Procedure of Ukraine) and other regulations in the performance of which involves the need for appropriate payments from the state budget. Failure to comply with rulings in these cases is largely the result of imbalance law. After all, the state budget does not provide a systematic means to pay, budget financing which is guaranteed by law (compensation, benefits, allowances etc.).

It is proposed to define in Part 2 of Art. 267 of the Code of Administrative Procedure of Ukraine authority in administrative judge to impose a fine not only the head of the subject of authority, guilty of failing a court order, but also to the appropriate authority, including collective. It is also proposed that the right to initiate the reporting entity authority on the status of a court order, and consequently failure – a fine, and the plaintiff (individual) in the case.

It is proposed to predict the Code of Administrative Procedure of Ukraine procedure of calculation and collection of penalties for late performance by the defendant – the subject of power by the nature of property obligations in court order.

Key words: administrative cases, execution of court decisions, judicial protection, subject of power.

Для забезпечення захисту й поновлення порушених прав, свобод або законних інтересів приватних осіб у сфері відносин із суб'єктами владних повноважень, прийняття такого, що відповідає вимогам верховенства права і законності, судового рішення компетентним адміністративним судом в рамках існуючих судових процедур недостатньо. Важливим є і механізм гарантування його ефективного (вчасного і повного) виконання відповідачем, зокрема у випадку, коли він цього не робить добровільно. Саме виконанням рішень суду завершується процес захисту суб'єктивних прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, адже при цьому забезпечується їх фактична реалізація. Неможливість виконання зводить нанівець не лише здійсненість права на судовий захист, а й призводить до цілковитої зневіри людей до сили закону [1, с. 93,94].

У рішенні від 19 березня 1997 року у справі «Горнсбі проти Греції» (Case of Hornsby v. Greece), яка стосувалася невиконання Міністерством освіти Греції рішень Вищого адміністративного суду цієї країни, якими було визнано незаконною відмову відомством у наданні дозволів на відкриття приватної школи двом іноземним громадянам та постановлено про необхідність задоволення відповідних заяв, Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ) визначив, що виконання рішення, винесеного будь-яким судом, розглядається як невід'ємна частина «судового розгляду» в розумінні ст. 6 Конвенції (§ 40,41) [2].

Як не прикро, але на жаль необхідно зауважити, що в Україні виконується приблизно тільки 30% рішень судів [3]. Тому не дивно, що майже у половині рішень, які при-

ймаються ЄСПЛ проти нашої держави, встановлюється порушення права особи на судовий захист, гарантованого ст. 6 Конвенції, саме у зв'язку з їх невиконанням або тривалим виконанням. Високий Суд неодноразово наголошував, що надмірна тривалість, затримки у виконанні судових рішень безпосередньо пов'язані зі структурними проблемами в організації судової системи, а також невжиття державою необхідних бюджетних та законодавчих заходів для цього (§ 25 рішення у справі «Калашников проти України» від 11 грудня 2008 року) [4].

З огляду на зазначене, метою статті виступає проведення обґрунтування і наведення авторських пропозицій, спрямованих на удосконалення законодавчого регулювання та практичного виконання постанов національних адміністративних судів.

Проблеми зі своєчасним і повним виконанням судових рішень в адміністративних справах існують не тільки в Україні, а й у багатьох державах Європи [5, с. 82]. Жак Вігьє пише, що навіть у Франції при наявності виконавчого напису рішення органів адміністративної юстиції виконуються не всі [6, с. 154]. Ураховуючи поширеність зазначеної проблеми на європейському просторі, Комітет Міністрів Ради Європи 9 вересня 2003 року прийняв навіть спеціальну Рекомендацію REC (2003) 16 державам-членам про виконання адміністративних та судових рішень у галузі адміністративного права. У розділі II цього документу визначено, що учасники Ради Європи повинні забезпечити на національних рівнях виконання судових рішень адміністративними органами в розумний строк. Для випадків невиконання повинні існувати процедури за-

безпечення виконання, в тому числі і шляхом застосування судових заборон та штрафів. Адміністративні органи мають сплачувати певну суму грошових коштів у зв'язку з невиконанням. Відсотки, що підлягають виплаті з їх боку у такому випадку не повинні бути менше тих, які б сплачувала приватна особа в схожій ситуації [7].

Найбільше труднощів виникає в Україні у процесі виконання рішень адміністративних судів у справах із соціальних правовідносин (з приводу обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг (п. 4 ч. 1 ст. 18 КАС України)), та в інших, виконання постанов в яких передбачає необхідність здійснення відповідних платежів з державного бюджету. Невиконання рішень судів у зазначених справах у значній мірі є наслідком незбалансованості законодавства. А вже в державному бюджеті систематично не передбачаються кошти для виплат, бюджетне фінансування яких гарантовано законодавчо (компенсацій, пільг, надбавок тощо). У зв'язку з цим, шляхом вирішення проблем у цій сфері виступає переважно удосконалення існуючої в державі (у багатьох випадках ще з радянських часів) системи соціальних пільг і компенсацій, заміна її на адресну допомогу для соціально незахищених громадян.

Запровадити в національному законодавстві ефективний механізм забезпечення виконання остаточних судових рішень зобов'язав ЄСПЛ Україну в плотному рішенні у справі за заявою Юрія Миколайовича Іванова від 15 жовтня 2009 року. На його реалізацію 5 червня 2012 року було прийнято Закон України «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень», яким визначено спеціальну процедуру виконання рішень судів, боржниками за якими є державні органи, підприємства, установи та організації, а також юридичні особи, примусова реалізація майна яких забороняється відповідно до законодавства.

Проте наведеним нормативно-правовим актом не було вирішено усіх питань погашення існуючої заборгованості за судовими рішеннями, відповідальність за виконання яких несе держава. Ураховуючи відсутність можливості профінансувати ці виплати, 19 вересня 2013 року було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо виконання судових рішень», який передбачив розстрочення погашення існуючої заборгованості за судовими рішеннями проти держави. Наразі пріоритет у виконанні надається стягувачам за раніше прийнятими постановами, а також найстаршим за віком [8].

Натомість численні випадки невиконання судових рішень мають місце і в адміністративних справах немайнового характеру. Так, у справах за позовами про скасування (незаконність) та про примус після набрання законної сили постановою суду для досягнення мети правового захисту головну роль відіграють дії суб'єкта владних повноважень, спрямовані на добровільне і повне її виконання. Якщо останній ігнорує вердикт суду, то вирішальне значення тут має механізм забезпечення примусової реалізації визнаних судом об'єктивними, правомірними відповідних вимог позивача (наприклад, про зобов'язання органу влади до прийняття належного акту). Саме ж визнання судом владного управлінського рішення, дії чи бездіяльності неправомірними, незаконними (без виконання його постанови) може розглядатися елементом лише моральної і психологічної компенсації (сатисфакції) «постраждалій» особі, однак не матеріального (фактичного) поновлення у порушених суб'єктивних правах, свободах.

Наприклад, за положеннями ч.8 ст. 171 КАС України за наслідками розгляду позовів про незаконність (при оскарженні нормативно-правових актів органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, інших суб'єктів владних

повноважень) адміністративний суд може суто визнати відповідний акт незаконним чи таким, що не відповідає правовому акту з вищою юридичною силою (повністю або в окремі частини). Скасувати, відмінити його у цьому випадку (на виконання рішення суду) має сам відповідний суб'єкт влади з метою забезпечення поновлення законності, порушених суб'єктивних прав позивача. Суд приймати рішення про це не може, адже вчинення вказаного належить до компетенції органів (посадових осіб) управління.

З урахуванням того, що проблеми з реалізацією судових рішень в адміністративних справах за позовами про законність й про примус тощо, є «хронічними», законодавець, на відміну від законів щодо процедур інших форм судочинства, передбачив у КАС України спеціальні засоби судового контролю за процесом виконання. Зокрема, в ч. 1 ст. 267 Кодексу встановлено, що суд, який ухвалив судові рішення, має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалено рішення, подати в установленний строк звіт про виконання. За положеннями ч. 2 цієї статті за наслідками розгляду зазначеного звіту або у разі його неподання суддя може своєю ухвалою встановити новий строк для подання цього документу, а також накласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання постанови, штраф у розмірі від 10 до 30 мінімальних заробітних плат. При цьому половина суми штрафу стягується на користь позивача, а інша – до Державного бюджету України (ч. 4 ст. 267 КАС України).

Разом з тим, ефективність застосування в адміністративному судочинстві інституту звітування суб'єктом владних повноважень за виконання судового рішення і накладання на нього у зв'язку з протиправною бездіяльністю в таких процедурах штрафу знижується нечіткою визначеністю у КАС України можливості його вжиття в провадженні з виконання за ініціативою позивача, у разі невідновлення його прав або законних інтересів.

Так, 9 січня 2013 року Вищим адміністративним судом України було складено лист № 28/12/13-13, в якому на підставі аналізу положень абз. 7 п. 4 ч. 1 ст. 163, абз. 5 п. 4 ч. 1 ст. 207 КАС України (згідно з якими в резолютивній частині постанови суду першої чи апеляційної інстанції зазначається встановлений судом строк для подання суб'єктом владних повноважень – відповідачем до суду першої інстанції звіту про виконання постанови, якщо вона вимагає вчинення певних дій), надано роз'яснення адміністративним судам, що відповідно до ч. 1 ст. 267 цього Кодексу суд першої або апеляційної інстанції може встановити судовий контроль за виконанням його рішення суб'єктом владних повноважень – відповідачем у справі лише під час прийняття постанови, тобто під час вирішення спору, а не в процедурах виконання, коли відповідний обов'язок не дотримується. І як наслідок, у листі підсумовано, що у разі звернення позивача із заявою про подання суб'єктом владних повноважень звіту про виконання судового рішення після прийняття постанови у справі, суд ухвалою має відмовляти в її задоволенні. О. Пасенюк свого часу писав, що інститут звіту не дає змоги захистити права позивача, порушені неналежним виконанням. У ньому домінує засада офіційності (ініціатива щодо його запровадження, покладання на відповідача відповідного обов'язку належить виключно суду). Позивач тут виступає пасивним користувачем послуги суду [9, с. 40-47].

Хоча такий підхід до розуміння положень ч. 1 ст. 267 КАС України, на наш погляд, є достатньо спірним, суди на практиці в цілому дотримуються його, слідуючи роз'ясненням вищого спеціалізованого суду. Тому не можемо обійти увагою пропозиції О. Р. Івасина про необхідність внесення змін до відповідних положень названої статті з метою чіткого унормування права позивача подавати до суду, який прийняв постанову (не на користь суб'єкта владних повноважень), заяву про зобов'язання

відповідача надавати звіт про її виконання та накладання судом на його керівника, винного у невиконанні, штрафу [10]. Підтримуємо цього автора в наведеній думці, яка передбачає доповнення Кодексу нормою про вказане процесуальне право позивача.

Наразі чинними приписами ст. 267 КАС України передбачено можливість ініціювання позивачем у справі про процедури виконання судового рішення застосування такого спеціального засобу судового контролю як подання до суду першої інстанції заяви про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень-відповідачем на виконання постанови або порушення прав позивача, підтверджених такою постановою суду (частини 9 і 10 цієї статті).

Аналізуючи загальні доповіді VIII Конгресу Міжнародної асоціації вищих органів адміністративної юстиції «Виконання рішень адміністративного суду» (Мадрид, 2004 р.), можна з'ясувати, що одним із найбільш поширених у провідних державах світу способів забезпечення виконання постанов адміністративних судів, у разі їх протиправного невиконання, є притягнення до відповідальності винних осіб (органів) шляхом застосування до них штрафів (астрентів) [11].

Як відмічалось вище, у КАС України також визначено повноваження адміністративного суду у разі невиконання його постанови, накласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за це, штраф у розмірі від 10 до 30 мінімальних заробітних плат, з можливістю його наступних застосувань у подвійному розмірі, якщо судові рішення і далі не виконуються (частини 2 і 8 ст. 267). Натомість, навіть існування такої норми не гарантує повної виконуваності постанов адміністративних судів в Україні, зокрема, в справах, в яких відповідачем у зв'язку зі здійсненням у відповідних правовідносинах владних управлінських функцій виступає колегіальний орган влади (наприклад, Верховна Рада України, Національна рада з питань телебачення і радіомовлення, місцева рада тощо). Адже виконати судові рішення у них можливо тільки спільним голосуванням на засіданні вказаного органу депутатів, членів, інших посадових осіб. Між тим, їхньої відповідальності за невідвиконання рішення не існує, а закон визначає можливість застосування штрафної санкції лише до керівника вказаного органу влади.

До того ж накладання штрафу є можливим не завжди, а за роз'ясненнями Вищого адміністративного суду України, тільки у разі визначення судом при прийнятті постанови по суті справи обов'язку відповідача подати звіт про виконання, тобто якщо він заздалегідь передбачатиме ймовірність протиправного ухилення від цього. Якщо під час вирішення справи по суті суд інститут звіту прямо не передбачить, то застосовувати заходи забезпечення виконання, передбачені ч.ч. 1-3 ст. 267 КАС України, до відповідача на стадії, унормованій у розділі V цього Кодексу, він вже не може.

У цілях удосконалення національного механізму, забезпечення повного виконання постанов адміністративних судів колегіальними органами влади можна використати зарубіжний досвід законодавчого регулювання. Йдеться насамперед про положення ст. L 911-5 КАС Франції, в яких передбачено право Державної ради у разі невиконання рішення органу адміністративної юстиції, для забезпечення його виконання, накласти беззастережно у виконавчому провадженні астрент (штраф) не на керівника, а на юридичну особу публічного або приватного права, яка здійснює управлінські повноваження (незалежно від покладання обов'язку відшкодувати завдані збитки). У §172 Положення про адміністративні суди ФРН (VwGO) містяться також достатньо подібні правила. А саме, встановлюється, що винну у невиконанні рішення суду установою орган правосуддя спочатку попереджає про можливість накладання на неї штрафу в розмірі до 10 000 євро, а у разі

продовження протиправного ухилення – він його накладає та стягує. Вжиття цих заходів може повторюватися без обмеження будь-якою кількістю раз. Застосування штрафів для забезпечення виконання рішень адміністративних судів до будь-якого боржника (в тому числі і до органів влади) передбачено також і в ст. 120 АПК Азербайджану, ст. 370 АПК Латвії, ст. 98 АПК Естонії.

Ураховуючи наведене, у ч. 2 ст. 267 КАС України доречно визначити повноваження судді в адміністративних справах накладати штраф не тільки на керівника суб'єкта владних повноважень, винного у невиконанні постанови суду, а і на відповідний орган влади, зокрема і колегіальний. Тут також варто чітко передбачити право ініціювати розгляд питання про звітування суб'єктом владних повноважень про стан виконання постанови суду, і як наслідок невиконання – накладання штрафу, й матеріально заінтересованої особи у справі – позивача (приватної особи), а також застосування цих засобів забезпечення виконання у разі виявлення відповідних обставин на стадії виконання, а не ймовірного передбачення цього при прийнятті судового рішення по суті.

У главі 5 «Судові рішення» Розділу III КАС України (з метою забезпечення реального поновлення порушених прав, свобод або інтересів приватних осіб у справах за позовами про законність, примус), на наш погляд, варто також урегулювати й повноваження адміністративного суду при прийнятті постанов за зазначеними видами позовів визначати у них конкретний строк вчинення відповідачем – суб'єктом владних повноважень належного, а за нездійснення цього – приймати рішення, яким би безпосередньо упорядковувалося відповідне спірне управлінське питання. Іншими словами, у разі невідання суб'єктом владних повноважень, зокрема колегіальним, на виконання постанови суду необхідного адміністративного акту, суд повинен отримати компетенцію приймати рішення, яким би забезпечувалося повне поновлення порушених прав позивача в рамках прямого застосування відповідної адміністративно-правової норми.

Так, наведений спосіб уникнення протиправної бездіяльності адміністрації у справах за вказаними видами позовів урегульовано в ч. 5 § 42 Закону Австрійської Республіки «Про організацію, компетенцію і провадження в адміністративному суді». Тут, зокрема, унормовано право суду зобов'язати адміністративну установу прийняти впродовж строку, який не перевищує восьми тижнів, рішення з метою забезпечення задоволення вимог скарги на управлінську бездіяльність, а якщо вона не виконує приписаного – самому постановити рішення по справі, керуючись належним установі розсудом. Таке ж положення міститься і в ст. 254 АПК Латвії.

Ще одним доречним для запровадження в Україні засобом забезпечення виконання постанов суду за адміністративними позовами про примус (зобов'язання) можна розглядати й замісне виконання, застосування якого, зокрема, має місце в ст. 369 АПК Латвії. А саме, тут визначено, що якщо на адресата покладається обов'язок вчинити певну дію, яку у фактичному або правовому відношенні може здійснити й інший суб'єкт публічного права або приватна особа, то суд може прийняти рішення про покладання відповідного обов'язку на останніх, тобто змінити боржника. Застосування у процедурах реалізації рішень адміністративних судів в Україні такого засобу, виходячи з доктринальних положень адміністративно-правової науки, є цілком можливим. Адже у механізмі виконавчої влади, а за певних умов й місцевого самоврядування, не виключається прийняття вищестоящим органом (посадовою особою) рішень в межах компетенції нижчестоящого суб'єкта владних повноважень.

Можна запропонувати передбачити і в нашій державі процедури нарахування та стягнення пені за прострочення виконання відповідачем – суб'єктом владних повноважень

майнового за характером зобов'язання, визначеного у постанові суду. На доцільності цього вказується в зазначеній вище Рекомендації REC (2003) 16 про виконання адміністративних та судових рішень у галузі адміністративного права, де зокрема йдеться про те, що слухним є створення

такої процедури забезпечення виконання рішень судів, за якої адміністративні органи несли б відповідальність на рівні з приватними особами за ухилення від виконання, сплачуючи у зв'язку з цим відповідні суми в якості компенсації завданих збитків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Якимчук С. О. Правовий статус органів примусового виконання судових рішень та шляхи їх реформування / С. О. Якимчук // Університетські наукові записки. – 2009. – № 3 (31).
2. Рішення Європейського суду з прав людини від 19 березня 1997 року у справі «Горнсбі проти Греції» (Case of Hornsby v. Greece) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/980_079.
3. В Україні виконується лише 30% судових рішень – омбудсмен [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://newsradio.com.ua/2013_05_23/V-Ukra-n-vikonu-tsja-lishe-30-sudovih-r-shen-ombudsmen/.
4. Рішення Європейського суду з прав людини від 11 грудня 2008 року у справі «Калашников проти України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/974_430.
5. Крупчан О. Д. Адміністративні процедури на захисті приватних прав осіб: монографія / О. Д. Крупчан, В. Г. Перепелюк. – К. : НДІ приват. права і підприємництва НАПрН України, 2010. – 206 с.
6. Вігьє Ж. Адміністративна юстиція / Переклад з франц. А. Корнійчука / Ж. Вігьє. – К. : Конус-Ю, 2008. – 160 с.
7. Про виконання адміністративних рішень і судових рішень у галузі адміністративного права : Рекомендація № Rec (2003) 16 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_692.
8. Хто першим отримує гроші за рішеннями суду по соцвиплатах? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ua/92492-hto_pershim_otrimae_groshi_za_rishenniami_sudu_po_socviplatah.html
9. Пасенюк О. Судовий наказ як засіб забезпечення судового контролю за виконанням постанов в адміністративній справі / О. Пасенюк // Право України. – 2010. – № 5.
10. Івасин О. Р. Спеціальні засоби судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах / О. Р. Івасин // Судова апеляція. – 2013. – № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.apcourt.kiev.gov.ua/apcourt.kiev/uk/publish/article/96503;jsessionid=82F62FFA5FEEFA07741F48981C39222F>.
11. General reports of the VIII-th congresses International association of supreme administrative jurisdiction «The execution of decisions of the administrative court» (Madrid, 2004) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.aihja.org/images/users/1/files/2004_Madrid_Congress_General_Report_VIII_congres_VIII_va_0.pdf?PHPSESSID=f83dg63dqj61vokoep4kk44fu1

УДК 34.023(477)

ДО ПИТАННЯ УМОВ ТА ПОРЯДКУ ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Макушев П.В.,
к.ю.н., професор, декан юридичного факультету
Дніпропетровський гуманітарний університет

У статті характеризуються питання теорії та практики примусового виконання рішень. Автором проаналізовані окремі статті Закону України «Про виконавче провадження», запропоновано внесення законодавчих змін з питань удосконалення порядку здійснення виконавчого провадження завершальної стадії судового процесу.

Ключові слова: виконавче провадження, примусове виконання рішень.

Макушев П.В. / К ВОПРОСУ УСЛОВИЙ И ПОРЯДКА ОСУЩЕСТВЛЕНИЯ ИСПОЛНИТЕЛЬНОГО ПРОИЗВОДСТВА / Днепропетровский гуманитарный университет, Украина

В статье характеризуются вопросы теории и практики принудительного исполнения решений. Автором проанализированы отдельные статьи Закона Украины «Об исполнительном производстве», предложены законодательные изменения по вопросам совершенствования порядка осуществления исполнительного производства завершающей стадии судебного процесса.

Ключевые слова: исполнительное производство, принудительное исполнение решений.

Makushev P.V. / ON THE QUESTION OF THE CONDITIONS AND PROCEDURE OF ENFORCEMENT PROCEEDING / Dnipropetrovsk Humanitarian University, Ukraine

Execution of the judgment necessarily requires administrative and legal activities of State Penitentiary Service of Ukraine, as regulated mainly by administrative law, sublegislative, focused, state and government, executive and administrative activities related to the practical implementation of measures for immediate implementation of public policy in the enforcement of decisions of courts and other bodies.

Based on the analysis, we believe that the Law of Ukraine "On Enforcement Proceeding" sufficiently covers the conditions and procedures for enforcement, but some controversy remains. In law, there is seemingly minor collision of regulations, which subsequently creates a problem for the recoveror. Provisions of Clause 7, Part 1, Article 26 "Failure to initiate enforcement proceedings" requires coordination: ... if the writ of execution was returned to the recoveror according to his statement, except writs for alimony and other periodic payments, then the plaintiff is entitled to re-submit the document for execution within the timeframe established by Article 22 of the Law, and Article 47 "Return of Writ of Execution to Recoveror". In Part 1, Clause 1 it states that writ of execution, which served as the basis for opening enforcement proceeding, in regard to which execution was not carried out or was carried out partially is returned to the recoveror in presence of his written statement. Relying on this provision, courts refuse to accept writs of recoveror.

Though the Law of Ukraine "On Enforcement Proceedings" covers sufficient conditions for enforcement proceedings, the prospects for further research of problems are seen in the development of proposals for improvement of the legal regulation of the procedure of enforcement proceeding. To correct the above review, it is necessary to make amendments to the law, which would indicate that the written statement does not deprive the recoveror of his right to re-submission of the document on execution in terms provided by Article 22 of the Law.

Key words: enforcement proceeding, compulsory enforcement of decisions.